

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	1Cdo/115/2013
Identifikačné číslo spisu:	5107215099
Dátum vydania rozhodnutia:	30.03.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Oľga Belková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:5107215099.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne S., rod. I., bývajúcej v G., zastúpenej JUDr. Ladislavom Potockým, advokátom, so sídlom Žilina, Mydlárska 19, proti žalovaným 1/ J., bývajúcemu v G., 2/ H., bývajúcej vo B., 3/ Q., bývajúcej v O., zastúpenej Mgr. Michalom Durajom, advokátom, so sídlom v Čadci, Sládkovičova 1700, 4/ F., bývajúcej vo B., 5/ V., bývajúcemu vo G., 6/ O., bývajúcej v W., 7/ X., bývajúcemu v V., 8/ Mgr. W., bývajúcemu v H., 9/ I., bývajúcemu vo G., 10/ P., bývajúcej vo G., o určenie neplatnosti vydedenia, vedenej na Okresnom súde Žiline pod sp. zn. 31 C 280/2007, o dovolaní žalovanej v 3/ proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 12. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 276/2012, v spojení s opravným uznesením Krajského súdu v Žiline z 19. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 276/2012 takto

rozhodol:

Dovolanie žalovanej 3/ o d m i e t a.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina rozsudkom z 1. marca 2012 č.k. 31 C 280/2007-391 určil, že vydedenie žalobkyne listinou o vydedení z 20. júla 2006 napísanou poručiťom X. nar. X.X.XXXX, zomrelom XX.XX.XXXX z dôvodov podľa § 469a ods. 1/ písm. a/ a b/ je neplatné. Rozhodnutie o trovách si vyhradil na samostatné rozhodnutie po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej. Z vykonaného dokazovania nemal preukázaný dôvod vydedenia v zmysle § 469a ods. 1 písm. a/ Občianskeho zákonníka (poručiť môže vydediť potomka, ak v rozpore s dobrými mravmi neposkytol poručiťovi potrebnú pomoc v chorobe, starobe alebo iných závažných prípadoch), lebo tento dôvod ako materiálna náležitosť platnosti vydedenia neexistoval, pričom táto otázka nebola medzi účastníkmi ani sporná, lebo nikto netvrdil, že by poručiť pomoc potreboval. Neexistoval jediný dôkaz a ani faktické tvrdenie, že by bol poručiť odkázaný na pomoc kvôli starobe, resp. vysokému veku. Aj žalovaní poukazovali na to, že bol až do konca života činný a aktívny. Nikto ani zo svedkov netvrdil, že by poručiť trpel zdravotnými problémami a že by z tohto dôvodu potreboval pomoc. Poručiť bol pracovitý až do svojej smrti a nebol preukázaný ani iný závažný prípad, pre ktorý by jeho stav vyžadoval potrebnú pomoc. Pokiaľ išlo o

druhý dôvod vydedenia podľa § 469a ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka (poručiteľ môže vydediť potomka, ak o poručiťľa trvalo neprejavuje opravdivý záujem, ktorý by ako potomok mal prejavovať), ani v tomto prípade nemal súd po vykonanom dokazovaní preukázané, že by tento dôvod na vydedenie žalobkyne existoval. Vzťah medzi žalobkyňou a poručiťľom nebol štandardný ako býva obvykle medzi otcom a dcérou. Za úroveň tohto vzťahu však nesie zodpovednosť poručiťľ. Vzťah bol ovplyvnený vzťahom rodičov žalobkyne. Ich spolužitie trvalo asi tri mesiace po svadbe, navštevovali sa len sporadicky a poručiťľ mal známosti s inými ženami. V čase rozvodu rodičov mala žalobkyňa 12-13 rokov. Samotná žalobkyňa prezentovala vzťah s otcom - poručiťľom len tak, že jej platil výživné a občas sa stretávali na železničnej stanici vo B., prípadne výnimočne pri väčších rodinných udalostiach. Nezáujem bol vyvolaný správaním poručiťľa a ani po dosiahnutí plnoletosti žalobkyne nebolo možné oprávnenne požadovať zmenu v postoji žalobkyne k poručiťľovi. Poručiťľ v období rokov 1981-2003 žil s Q. v G.. Až v roku 2003 sa poručiťľ začal kontaktovať so svojou bývalou rodinou a aj vzťahy medzi ním a žalobkyňou sa zintenzívnili. V tomto smere prvostupňový súd konštatoval, že poručiťľ sa bližšie kontaktoval so žalobkyňou až v dobe, keď mala 40 rokov, svoje deti a rodinu a nemohla objektívne zmeniť svoj život, v ktorom do tej doby otec ako súčasť rodiny nefiguroval. Preto ak aj vzťah poručiťľa a žalobkyne nebol taký silný a pevný ako obvyklý, nemožno to pričítať nezáujmu žalobkyne, nejde z jej strany, za uvedených okolností o zavinené neprejavovanie väčšieho záujmu. Prvostupňový súd prihliadol pri rozhodovaní na to, že v minulosti poručiťľ vyhotovil závet v prospech Q., ale po rozchode s ňou a po väčšom obnovení vzťahov s rodinou žalobkyne ho zrušil. Poručiťľ mal zrejme po obnovení vzťahov so žalobkyňou určité predstavy a očakávania, čo vyplynulo z listiny o vydedení. Súd dospel k záveru, že žalobkyňa nemôže spravodlivo znášať dôsledky vydedenia, keď v značne vyššej miere sám poručiťľ svojím nezáujmom o žalobkyňu od jej narodenia vyvolal správanie žalobkyne, ktoré bolo adekvátne nezáujmu poručiťľa. Prvostupňový súd preto správanie žalobkyne nehodnotil ako neprejavovanie ozajstného záujmu o otca, nešlo o trvalé neprejavovanie nezáujmu.

Na odvolanie žalovanej v 3/ Krajský súd v Žiline rozsudkom z 12. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 276/2012 v spojení s opravným uznesením z 19. septembra 2012 sp. zn. 7 Co 276/2012 rozsudok okresného súdu potvrdil. Konštatoval, že okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a vyvodil z neho správny právny záver, ktorý aj logicky odôvodnil. Odvolanie žalovanej 3/ považoval za nedôvodné. V konaní nebolo sporné ani spochybnené, že neexistuje dôvod vydedenia podľa § 469a ods. 1/ písm. a/ a písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku, nebolo preukázané, že poručiťľ bol odkázaný na pomoc iných. Pre hodnotenie, či v danom prípade zo strany žalobkyne ide o „neprejavovanie opravdivého záujmu“ o poručiťľa vychádzal zo skutkových okolností danej veci. Poukázal na závery rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1 Cdo 173/96, od ktorých v danej veci nie dôvod sa odchyliť. O neprejavovanie opravdivého záujmu o poručiťľa sa nejedná v prípade, ak nezáujem potomka bol v značnej miere vyvolaný samotným poručiťľom. Z rozsiahleho dokazovania pred prvostupňovým súdom vyplynulo, že na formovaní vzájomného vzťahu žalobkyne ako dcéry k poručiťľovi ako otcovi sa podieľal predovšetkým nemorálny prístup poručiťľa, keď v čase maloletosti žalobkyne neprejavoval o ňu žiaden záujem, okrem platenia výživného, ktoré bolo jeho zákonnou povinnosťou. Takýto nezáujem poručiťľa o žalobkyňu pokračoval až do jej cca 40 rokov, keď ju vyhľadal a požiadal o pomoc. Žalobkyňa napriek takémuto dlhodobému nezáujmu poručiťľa jeho žiadosti vyhovel, pomoc neodmietla a obnovila s ním kontakt. Sporadicky sa s ním stretávala a pomáhala mu pri určitých činnostiach ako je upratovanie, práce v záhrade a podobne. Podľa názoru odvolacieho súdu sporadické stretávanie sa žalobkyne s poručiťľom za uvedených okolností nemožno hodnotiť ako neprejavovanie opravdivého záujmu o poručiťľa v zmysle § 469a ods. 1 písm. b/ Občianskeho zákonníka. Nie je teda daný hmotnoprávny predpoklad vydedenia. Pre tieto dôvody rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdil.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podala žalovaná 3/ dovolanie podľa § 237 v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/ Občianskeho súdneho poriadku. Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky navrhla, aby rozhodnutie krajského súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Podľa jej názoru súd nesprávne zhodnotil neprejavovanie opravdivého záujmu zo strany žalobkyne o poručiťľa. Bolo preukázateľné, že neprejavovanie opravdivého záujmu žalobkyne malo trvalý a nie prechodný charakter. Pri posudzovaní objektívnych okolností prípadu súd nezobral na zreteľ vek poručiťľa 79 rokov. Žalobkyňa napriek

tomuto jeho veku mu nepreukazovala úctu a ochotu resp. náznakov pomoci. V prípade poručiťa nešlo o chorobu, ale o starobu bezpochyby išlo. Súd mal vyhodnotiť v danom prípade správanie žalobkyne v rozpore s dobrými mravmi, keď ho ako dcéra nenavštevovala v obdobiach jeho osobných sviatkov. Žalobkyňa by mala rešpektovať poslednú vôľu poručiťa a tou bolo jej vydedenie. Poručiť bol svojprávny a jeho rozhodnutie vydediť žalobkyňu vyplýva zo slobody, ktorou poručiť disponuje pri nakladaní so svojím majetkom. Podľa jej názoru krajský súd sa nezaoberal kvalifikovane prejavmi nezáujmu žalobkyne o poručiťa, jej pasivity v stretnutiach s poručiťom a absenciou úcty k nemu ako a j prejavovania náklonnosti. Žalobkyňa nepreukázala, že z jej strany ide o nezavinené neprejavovanie záujmu. Mala reálne možnosti navštevovať poručiťa (meniny, narodeniny, sviatky), ktoré nevyužívala napriek tomu, že poručiť mal záujem udržiavať bežné príbuzenské vzťahy.

Žalobkyňa vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas účastníčka konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpená advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému je tento opravný prostriedok prípustný.

V zmysle § 236 ods. 1 O.s.p. možno dovolaním napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie žalovanej 3/ smeruje proti rozsudku. Dovolanie proti rozsudku je prípustné, ak je napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.). Dovolanie je prípustné aj proti rozsudku odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Prípustnosť dovolania žalovanej 3/ z uvedených ustanovení nevyplýva - napadnutý nie je zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 O.s.p.) a dovolanie smeruje proti takému potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky rozsudku uvedeného v ustanovení § 238 ods. 3 O.s.p. So zreteľom na to dovolací súd uzatvára, že dovolanie žalovanej nie je prípustné ani podľa § 238 ods. 2 O.s.p.

Dovolanie žalovanej by bolo procesne prípustné, len ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd, ktoré sú taxatívne vymenované v ustanovení § 237 O.s.p. O vadu tejto povahy ide vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa uvedeného ustanovenia nie je predmet konania významný; ak v konaní došlo k niektorej z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno ním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999, R 34/1995 a tiež rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 38/1998 a č. 23/1998). Osobitne ale treba zdôrazniť, že pre záver o prípustnosti dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nie je významný subjektívny názor účastníka konania tvrdiaceho, že došlo k vade vymenovanej v tomto ustanovení; rozhodujúcim je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo.

Žalovaná 3/ tvrdí, že v konaní došlo k vade v zmysle § 237 O.s.p. v spojení s § 241 ods. 2 písm. b/ a c/

O.s.p., lebo súdy v danom prípade nesprávne vyhodnotili vykonané dokazovanie a vec nesprávne právne posúdili.

Vzhľadom na obsah dovolania, v ňom zvolenú argumentáciu - vytýkanú nesprávnosť (nedostatok), ktorej sa mal dopustiť odvolací súd, zameriaval sa odvolací súd osobitne na otázku, či postupom odvolacieho súdu nebola navrhovateľom odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Takáto vada konania znamená porušenie základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (vyhláseného v oznámení Federálneho ministerstva zahraničných vecí č. 209/1992 Zb.).

Podľa § 237 písm. f/ O.s.p. dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia je taký vadný postup súdu v občianskom súdom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred ním konať a uplatniť procesné práva priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv. O vadu, ktorá je z hľadiska § 237 písm. f/ O.s.p. významná, ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva.

Odvolací súd sa osobitne zaoberal otázkou prípustnosti podaného dovolania proti rozsudku odvolacieho súdu vo veci samej (potvrdzujúceho rozsudok súdu prvého stupňa o určení neplatnosti vydedenia žalobkyne listinou o vydedení spísanou porúčiteľom X. 20. júla. 2006) z hľadiska namietaného nedostatku vyhodnotenia vykonaného dokazovania a odôvodnenia tohto rozhodnutia, teda či je tu tvrdý nedostatok odôvodnenia a ak áno, či naplňa znaky odňatia možnosti navrhovateľa konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Dovolateľka namietala nedostatočné zdôvodnenie napadnutého rozsudku vo veci samej - potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, nesprávne vyhodnotenie „opravdivého záujmu“ zo strany žalobkyne o porúčiteľa a vytýkala odvolaciemu súdu „právne aj skutkové závery vyslovené v dovolaní napadnutom rozsudku“.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami, a predstavami

účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia má spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikáтуру Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok Garcia Ruiz v. Španielsko z 21. januára 1999] tak, že rozhodnutie súdu musí viesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatura ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Georiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

Dovolací súd je toho názoru, že odvolací súd a súd prvého stupňa dostatočne odôvodnili svoj rozsudok vo veci samej - ohľadom listiny o vydedení žalobkyne spisanej porúčiteľom X. dňa 24.10.2006 z dôvodov § 469a ods. 1 písm. a/ a b/ Občianskeho zákonníka.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Vo svojom rozsudku (odôvodnení) odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa (§ 219 ods. 2 O.s.p.).

Odvolací súd k správnosti napadnutého rozhodnutia podľa § 219 ods. 2 O.s.p. uviedol aj svoje posúdenie (doplnenie), pre ktoré rozhodnutie súdu prvého stupňa považuje za správne.

Odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol rozhodujúci skutkový stav, vychádzajúci z rozsudku súdu prvého stupňa, stručne zachytil stanoviská oboch procesných strán v prejednávanej veci - obsah odvolania a návrh žalovanej, výsledky z vykonaného dokazovania s poukazom na príslušné aplikované zákonné predpisy, pričom jeho odôvodnenie v zmysle § 219 ods. 2 O.s.p. ako konštatujúce správnosť dôvodov rozhodnutia súdu prvého stupňa opieralo sa o tieto dôvody /odkázalo na ne/. V týchto dôvodoch je zachytený aj právny záver o nedôvodnosti odvolania žalovanej 3/. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku odvolacieho súdu v spojení s dôvodmi rozsudku súdu prvého stupňa, na ktoré odkazuje, nevyplýva jednostrannosť ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Najvyšší súd Slovenskej republiky vzhľadom na uvedené skutočnosti dospel k záveru, že skutkové a právne závery odvolacieho

súdu nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a že odôvodnenie dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2, § 211 ods. 3, § 219 ods. 2 O.s.p.). Za odňatie možnosti konať pred súdom v žiadnom prípade nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovanej 3/.

Žalovaná dovolanie odôvodnila aj tvrdením, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.).

K dovolateľmi namietanému nesprávnomu právnomu posúdeniu veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) treba uviesť, že dovolací súd môže k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode pristúpiť až (iba) vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Nesprávne právne posúdenie veci je (obdobne ako tzv. iná vada podľa § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) síce prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci (ani tzv. iná vada), ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia. I keby tvrdenia dovolateľov boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľmi vytýkané skutočnosti by mali za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, ale nezakladali by prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd použil správny právny predpis a či ho správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil správne právne závery, prichádzalo do úvahy iba vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, a o takýto prípad v tejto právnej veci nešlo.

Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nemožno vyvodiť z ustanovenia § 238 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti dovolania uvedené v ustanovení § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovanej 3/ podľa § 243b ods. 5 v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. ako dovolanie smerujúce proti rozhodnutiu, proti ktorému je tento opravný prostriedok neprípustný, odmietol.

V dovolacom konaní úspešnej žalobkyni vzniklo právo na náhradu trov konania proti žalovanej 3/, ktorá úspech nemala (§ 243b ods. 5 v spojení s § 224 ods. 1 a § 142 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nepriznal žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania, lebo v dovolacom konaní nepodala návrh na ich priznanie (§ 151 ods. 1 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.